

ကြာသံနစ်တစ်ရက်

မောင်ကျော်ဘ (ပိခူး)
**ဝင်ကာပူမှာ
လုပ်သင့်**

designed by tin htoon

စင်ကာပူမှာ လုပ်သည် စာအုပ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး
စင်ကာပူမှာ လုပ်ခဲ့သူ၏ စကား

စင်ကာပူကပြန် လာပြီး စာပြန်ရေးဖို့ အလုပ်မှာ မြန်မာနိုင်ငံ၏ စာပေလောက ကလည်း တစ်ခေတ်ပြောင်းနေခဲ့ပြီ။ ဂျာနယ်တွေ မှီလိုပေါက်နေပြီး၊ မဂ္ဂဇင်းတွေ ဖုတ်လိုက်လိုက် အသက်ရှူကျပ်နေချိန်၊ စာကို ဘယ်ကစရေးရမည် မသိပါ။ ဂျာနယ်တချို့နှင့် မဂ္ဂဇင်းတချို့၌ ဝင်ရေးဖြစ်သော်လည်း ထိုဂျာနယ်၊ ထိုမဂ္ဂဇင်းတွေက ရပ်ဆိုင်းကုန်ကြပြန်သည် ။ သည် ထဲမှာ ပဲခူးက ဆရာဦးမြင့်လွင်လေးထုတ်နေသော Quality ဂျာနယ်လေးက တစ်လတစ်ခါ ပုံမှန်ထွက်နေခဲ့၏။ သည် ဂျာနယ်ကလည်း ပညာရေးဂျာနယ်လေးဖြစ်သဖြင့် မိမိဆီမှ စာမူတောင်းသည့်အခါ စစဦးစားချိန်မရဘဲ စင်ကာပူမှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့စဉ် အကြောင်းတွေကို စင်ကာပူမှာ လုပ်သည် အမည်ဖြင့် ရေးပေးမည်ဟု ပြောလိုက်ပါသည် ။

ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကြောင့် စင်ကာပူကို ရောက်ခဲ့ရသည့် အကြောင်း၊ စင်ကာပူရောက်မှ အလုပ်ကို ပြန်သင်နေရသည့်အကြောင်း၊ စင်ကာပူဟာ သင်ယူစရာတွေ များ လွန်းသည့်အကြောင်း၊ အလုပ်နှင့် အသားကျသွားပြီဆိုလျှင်တော့၊ ဒါမှ မဟုတ် စင်ကာပူအတွက် ကိုယ်ဟာ အသုံးဝင်သွားပြီဆိုလျှင်တော့ စင်ကာပူကလည်း ကိုယ့်ကို လက်လွှတ်တော့မည် မဟုတ်သည့်အကြောင်း ၊ လုပ်ငန်းခွင် ပြဿနာတွေအကြောင်း၊ စင်ကာပူမှာ တွေ့ဆုံခဲ့ရသည့် လူတွေအကြောင်း၊ စင်ကာပူပန်းချီပြခန်းတွေအကြောင်း၊ စင်ကာပူရောက်ပြီး လူမှုရေး

မှာ အားတတ်သရော လုပ်နေကြသူတွေအကြောင်း၊ အော်ပရေးရှင်း မန်နေဂျာကအစ ၊ အော်ပရေတာ၊ အလုပ်သမား၊ ကားသမား၊ Safety တွေနှင့် ဆက်ဆံရသည့် အကြောင်းတွေကိုကော၊ ပျော်စရာတွေပါ ရေးဖြစ်ခဲ့ရသည် ။

စင်ကာပူက အသားအရောင်ခွဲခြားမှုမရှိ။ လူမျိုးခွဲခြားမှုမရှိ၊ ဘယ်နိုင်ငံသားဟု ခွဲခြားမှုမရှိ။ သူ့အတွက် ဘာလုပ်ပေးနိုင်မလဲ၊ သူ့အတွက် ဘာအသုံးဝင်မလဲဆိုတာသာ ကြည့်သည့် နိုင်ငံဖြစ်သည် ။ ကိုယ်က ပညာအရာမှာ တစ်ဖက်ကန်းခပ်နေလျှင် ထိုပညာနှင့် ထိုက်တန်သော လစာရမည်။ ကိုယ်က အတော်အသင့်လောက်သာတတ်ပြီး အတော်အသင့်လောက်သာ လုပ်နိုင်သည် ဆိုလျှင်တော့ ပိုက်ဆံကလည်း ကိုယ်နှင့် ထိုက်တန်သလောက်သာရပါမည်။ ဒေါက်တာဘွဲ့တွေသာရ လာပြီး ၊ အင်္ဂလိပ်စကားကောင်းကောင်း မပြောတတ်သူတွေ၊ ကွန်ပျူတာ မသုံးတတ်သူတွေကတော့ မကြိုးစားလျှင် ရေရှည်မှာ အဆင်မပြေတာတွေ ကြုံကြရပြန်တယ်။ အင်္ဂလိပ်စာလည်း ရ၊ ကားမောင်းတာလည်း ရ၊ ကွန်ပျူတာလည်း သုံးတတ်သည့် လူငယ်တွေကျတော့လည်း စင်ကာပူက လက်မလွှတ်ချင်သူတွေ ဖြစ်နေခဲ့ပြန်သည် ။

ကားမောင်းတတ်သည့် တချို့ကုမ္ပဏီက ကားပေးထားသည် ။ဒါကလည်း ချစ်လို့ တော့မဟုတ်ပါ။ ကားဒရိုက်ဘာတစ်ယောက်ခန့်ဖို့ သက်သာသွားသောကြောင့်သာဖြစ်သည် ။ စင်ကာပူပါးဝလျှင်တော့ အလုပ်တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောင်းနိုင်ပြီး၊ လခကိုလည်း ပိုတောင်းနိုင်၏။ သို့သော်လည်း တချို့ကုမ္ပဏီတွေကျတော့ အလုပ်အင်တာဗျူးစဉ်ကတစ်မျိုး၊ အလုပ်ထဲကျတော့ တစ်မျိုးလုပ် လုပ်တပ်ကြရာ လခသာပိုရပြီး နှစ်လ၊ သုံးလနှင့် အလုပ်ထပ်ပြောင်းရတာတွေနှင့် ကြုံကြရာပြန်ပါသည် ။ စင်ကာပူ မှာ အလုပ်က လုပ်ရင်းနဲ့ သင်လို၌ ရ၏။ အဓိက က

အင်္ဂလိပ်စကားပြော ရဖို့ နှင့် ကွန်ပျူတာသုံးတတ်ဖို့ လိုအပ်ပါသည်။
နောက်ထပ် လိုအပ်တာက အလုပ်အပေါ် ကောင်းစွာ လုပ်ပြနိုင်ဖို့ ဖြစ်သ
ည်။ ဒါဆိုလျှင် စင်ကာပူက အမြဲတမ်း မိမိကို လက်ခံနေမှာ ဖြစ်သည်။
စင်ကာပူမှာ အလုပ်ရဖို့ က ကံတရားလည်း လိုသလို သူလိုကိုယ်လိုထဲ
က မဟုတ်ဘဲ ၊ သူလိုကိုယ်လိုထက် ချွန်ဖို့ လည်း လိုပါတယ်။

ဘွဲ့တောင်ရိုးရိုးဘွဲ့ထက်၊ မဟာဘွဲ့ကို ပိုခန့်ချင်တယ်။ မဟာထက်
ဒေါက်တာဘွဲ့ကို ပိုခန့်ချင်တယ်။ ကုမ္ပဏီချင်းယှဉ်လျှင် ၎င်းတို့
ကုမ္ပဏီမှာ မဟာသမားတွေ၊ ဒေါက်တာဘွဲ့တွေ များ သည် ကို စီးပွား
ရေးအရ ယှဉ်ချင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ။ ဂုဏ်ယူလို့ တော့ မဟုတ်ပါ။
ဒါကြောင့်ပဲ တချို့အိန္ဒိယကလာသည့် ဒေါက်တာအတုတွေနှင့် မီးပြီး စင်
ကာပူတွေခံကြရပြန်သည်။ ။ ဘွဲ့ကသာ ဒေါက်တာ အလုပ်ကို ဘာမှ နား
မလည်သူတွေနှင့် ကြုံရသည့်အခါ စင်ကာပူတွေ ကားနေတော့သည်။ ။

စင်ကာပူမှာ လုပ်သည့် ဆောင်းပါးတွေကို ရေးပြီးချိန်မှာ တော့ သ
ည် အတိုင်းပဲ ပစ်ထားလိုက်ပါသည်။ ။ တစ်နေ့ ထိုဆောင်းပါးတွေကို အ
စအဆုံး ပြန်ဖတ်ပါမှ ၊ စာအုပ်လေးလုပ်ဖို့ စိတ်ထဲပေါ်လာခဲ့သည်။ ။ စင်
ကာပူနှင့် ပတ်သက်ပြီး ရေးစရာတွေ အများကြီး ရှိသေးပေမယ့်၊ ရေးပြီး
သား ဆောင်းပါးတွေနှင့်ပဲ စာအုပ်လေး လုပ်ဖြစ်သွားပါသည်။ ။ အခု
တော့လည်း

စင်ကာပူမှာ အ
လုပ်သွားလုပ်ခဲ့ရသူတစ်ယောက်အကြောင်းကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖတ်နိုင်ဖို့
၊ ဟိုမှာ နေရသည့် အနေအထားတွေကို သိဖို့ မျှသာ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်
ပါသည်။ ။ သို့သော်လည်း အခြေအနေပေါ်မူတည်ပြီး လူတစ်ယောက်နှင့်
တစ်ယောက် စိတ်ခံစားချက်မတူနိုင်သည် ကိုတော့ ဝန်ခံရမှာ ဖြစ်သည်
။ ဤစာအုပ် ဖြစ်ပေါ်လာဖို့ အတွက် စင်ကာပူကိုခေါ်ခဲ့သူ မိမိဆရာဒေါ
က်တာ(ဦး) ခင်မောင်လတ်နှင့် ဆရာမ ဒေါ်ကြင်စော၊ စင်ကာပူမှာ မိမိ

အား အလုပ်ပေးခဲ့သည့် SIL ကုမ္ပဏီ ၊ ရန်ဖြစ်လိုက်ကြ
ပြန်ခေါ်လိုက်ကြဖြင့် အလုပ်လုပ်ကြရသော လုပ်ဖော်ကိုင်ဖတ်တွေ၊ ချန်
ဂီဆေးရုံတတ်စဉ် ငွေအားဖြင့် ဝိုင်းဝန်းကူညီကြသော မိတ်ဆွေများ ၊ စင်
ကာပူရောက်စ မိမိအား နားခိုခွင့်ပေးခဲ့သော အစ်ကိုကျော်ရင်နှင့် မဆွေ
မိသားစု၊ စာမူအား နှစ်နှစ်ကျော်ကျော် ဖော်ပြပေးသည့် Quality ဂျာနယ်
မှ ဆရာ ဦးမြင့်လွင်လေးနှင့် အယ်ဒီတာအဖွဲ့အား
ကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်း.....ပြောဖို့ တော့ လိုမည်ဖြစ်ပါသည်။ ။

မောင်ကျော်သာ(ပဲခူး)

* * *

ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကြောင့် စင်ကာပူရောက်ရခြင်း

ပြေးလမ်းပေါ်မှာ အရှိန်ယူပြီး မကြာခင်မှာပဲ လေယာဉ်က လေထဲကို မြောက်တက်သွား၏။ မြေပြင်ကနေ လေထဲအကူးမှာ လေယာဉ်က သိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့သည် ။ ပြတင်းပေါက်က လှမ်းကြည့်သည့်အခါ လယ်ကွင်းများ ၊ သွပ်မိုးအိမ်များ ၊ လမ်းများ ၊ ချောင်းများ ၊ စေတီပုထိုးများကို မြင်ရသေးသည် ။ ဒါဟာပဲ အမိနိုင်ငံရဲ့ အရိပ်လက္ခဏာများ ဖြစ်၏။ အတော်လေးအကြာမှာ လေယာဉ်က တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာသည် ။ တိမ်တွေကို ဖောက်ကာ တိမ်တွေအပေါ်အထိ ရောက်အောင် လေယာဉ်က မြင့်တက်လာသည် ။ တိမ်တွေကိုမြင်တော့ ဆရာသစ္စာနီ၏ တိမ်နှင့်လူဝတ္ထုကို သွားသတိရသည် ။

လေယာဉ်ခရီးဟာ အခုမှ မဟုတ်သဖြင့် ကျွန်တော့်အတွက် အထူးအဆန်းတော့ မဟုတ်ပါ။ (၁၉၅၈)ခုနှစ် ခုလို ဧပြီလမှာပဲ ဂျာမနီနိုင်ငံ၊ အီဒါအိုဗါစတိုင်းမြို့ရှိ၊ မစ္စတာရူဗင်သော် ကျောက်မျက်ပညာသင်ကျောင်းမှာ ကျောက်ပညာ သင်ယူဖို့ လေယာဉ်ခရီးကို စတင်သွားခဲ့ဖူးသည် ။ ဘန်ကောက်က မရင်ဒါ ဟိုတယ်မှာ တစ်ညအိပ်၊ နောက်တစ်နေ့ညနေမှာ ဘန်ကောက်ကနေ၊ ဒိန်းမတ်နိုင်ငံ အန်စတာဒင် လေဆိပ်သို့ KLM လေယာဉ်ဖြင့် ခရီးဆက်၊ နောက်နေ့မနက်မှာ အန်စတာဒင်ကနေ ဂျာမဏီဖရန့်ဖွတ်လေဆိပ်ကို လေယာဉ်နှင့် ခရီးတစ်ခါဆက်။ ဖရန့်ဖွတ်ကမှ လာကြိုသူက အီဒါအိုဗါစတိုင်းကို ကားနှင့်လာကြို။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီတုန်းက ပညာသင်ခရီးဖြစ်ပြီး၊ ယခုဟာက အ လုပ်

သွားလုပ်ဖို့ ။ စင်ကာပူကို အ လုပ်သွားလုပ်ဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်ကူးမရှိပေမယ့် အသက်ငါးဆယ်ကျော်မှာ စင်ကာပူမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ အကြောင်းဖန်လာခြင်း ဖြစ်သည် ။ ဝန်းထမ်းဘဝက အနားယူပြီး ပန်းထိမ်ဖိုလေးထောင်လိုက်တာ၊ လူတစ်ဦးကနေ အလုပ်သမား ဆယ့်လေးယောက် ဖြစ်လာခဲ့သည် ။ ရွှေသုံးဆယ်သားလောက် စုမိသည် ။ မိသားစုတွေကို တစ်နှစ်တစ်ခါ ဘုရားဖူးလိုက်ဖို့ နိုင်သည် ။ ဒါမှ မဟုတ် အလုပ်သမားတွေကို ကားငှားပြီး ဘုရားဖူးဖို့နိုင်ခဲ့သည် ။ ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ စီးပွားရေးက ပြုတ်ကျလာ၏။ အပြိုင်အဆိုင် ပန်းထိမ်တွေက များ လာ၏။ အလုပ်တွေက ပါးလာ၏။ အလုပ်သမားတွေ စားဝတ်နေရေးကို ထိန်းပေးရင်း၊ ကိုယ်စုမိသည့် ရွှေလေးပါ တစ်စတစ်စပွန်းပဲ့ သွားခဲ့သည် ။ နောက်ဆုံးအိမ်ကို ဘဏ်မှာ ပေါင်၊ အရင်းကော ဘဏ်တိုးမှာ ပါ မပေးနိုင်သည့် အခြေအနေအထိ ယိမ်းယိုင်ခဲ့သည် ။ အကျပ်အတည်းကာလမှာ အလုပ်သမား တချို့ကလည်း လမ်းခွဲထွက်ခွာ ကုန်ကြသည် ။ ရွှေတချို့သူတို့ နှင့် ပါသွားပေမယ့် တခြားလူတွေလို အများကြီးမပါတာကိုပဲ သူတို့ ကို ကျေးဇူးတင်ရမည် ဖြစ်သည် ။ ပန်းထိမ်ဖိုရှင်ဟာ အလုပ်သမားဆီက ရွှေပါတာ ဆန်းတဲ့ အလုပ်မှ မဟုတ်တာ။

သည် လို ရေငတ်နေတုန်း ရေတွင်းထဲကျဖို့ အကြောင်းက ဖြစ်လာခဲ့၏။ ဆရာဖြစ်သူ ဒေါက်တာ(ဦး)ခင်မောင်လတ်က စင်ကာပူမှာ အလုပ်လုပ်ရန် လှမ်းခေါ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။ ဆရာနှင့် ကျွန်တော်က ကျောင်းမှာ တကည်းက နံရံကပ် စာစောင်လုပ်ခဲ့ကြသူ ဖြစ်၏။ ဆရာက ဘူမိဗေဒဆရာ၊ ကျွန်တော်က ဘူမိဗေဒကျောင်းသား၊ ပြီးတော့ စာပေဝါသနာတူ၊ ဒီတုန်းက ဆရာဟာ နိုင်ငံင်းဆွေရဲ့ နွေတစ်ညတို့ ၊ ရန်ကုန်ဘဆွေရဲ့ မြန်မာပြည်သားတို့ မှာ နစ်မျောနေချိန်၊ ကျွန်တော်ကလည်း ပါရဂူရဲ့ စိတ္တရလေခါတို့ ၊ တက္ကသိုလ်တင်ထွန်းအောင်ရဲ့ အရှုံးအနိုင်အောင်ပွဲ ဝတ္ထု

တွေမှာ နစ်မွန်းနေခဲ့သည်။ ။ တက္ကသိုလ်ပန်းချီပြပွဲတွေ၊ တက္ကသိုလ်နှစ်ပတ်လည် မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ပန်းချီနှင့် စာတချို့ပြဖြစ်၊ ရေးဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

နောက်ပိုင်း ကျွန်တော်ကျောင်းပြီးချိန်မှာ ဆရာက တက္ကသိုလ်အနုပညာအသင်း အတွင်းရေးမှူး အဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ကျွန်တော်ကတော့ နေ့စားအလုပ်သမားဘဝ၊ ပုံဆွဲစာရေးဘဝဖြင့် သစ်တောဌာနမှာ အလုပ်လုပ်နေခဲ့ပါသည်။ ။ နောက်ပိုင်း ကျောက်မျက်ရတနာ ကော်ပိုရေးရှင်းမှာ အလုပ်ရပြီး၊ မိုးကုတ်၊ မိုးမိတ် စိန်ရှာဖွေရေးနှင့် စကျင်ဒေသတွေမှာ ကျွန်တော် သောင်တင်နေခဲ့သည်။ ။ ၁၉၈၅ ခုနှစ်နောက်ပိုင်း ဂျာမဏီနိုင်ငံသို့ ပညာတော်သင်သွားရချိန်မှာ ၊ ဆရာက ဂျပန်မှာ ဒေါက်တာဘွဲ့ယူဖို့ ထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်ပါသည်။ ။ နောက်ပိုင်း ဆရာပြန်ရောက် လာပြီး တက္ကသိုလ်မှာ ဆရာပြန်လုပ်သည်။ ။ အရေးအခင်းကာလအပြီးမှာ အကြောင်း အမျိုးမျိုးကြောင့် ဆရာ အလုပ်ထွက်လိုက်သည်။ ။ ထိုအချိန် ကျွန်တော်ကလည်း မောင်ကျော်သာ(ပဲခူး) ကလောင်ဖြင့် ဝတ္ထုတိုတချို့ကို မဂ္ဂဇင်းတချို့မှာ ရေးနေခဲ့ပါသည်။ ။ ဆရာနှင့် မြို့ထဲမှာ ဆုံဖြစ်ကြသည်။ ။ နောက်ပိုင်း စင်ကာပူရောက်ပြီး ရွှေမြန်မာမဂ္ဂဇင်း တစ်စောင် စင်ကာပူ မှာ ထုတ်ဖို့ လုပ်ဖြစ်သည့်အခါ၊ ဆရာက ကျွန်တော့်ကို စာမူတွေမြန်မာပြည်မှ ပို့ခိုင်းသည်။ ။ နီးစပ်ရာ စာပေမိတ်ဆွေတွေဆီက နေ စာမူကော သရုပ်ဖော်ပုံတချို့ပါ ဆရာ့ဆီကို ကျွန်တော် ပို့ပေးရသည်။ ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတွေကိုပါ။

တစ်ချိန်မှာ တော့ ကျွန်တော်ရေးသည့် “လောကဓံရဲ့ ခြေထောက်တစ်ဖက်” ဝတ္ထုတိုကို လှမ်းပို့ဖြစ်သည်။ ။ ထိုဝတ္ထုတိုက ကျွန်တော့်ဘဝကို ခဏခဏ ကန်ဖူးသော လောကဓံနှင့် ကျွန်တော်တွေ့ဆုံစကားပြောသော ဝတ္ထု ဖြစ်၏။ ။ ဖခင်ဆုံးစဉ်က တစ်ကြိမ်၊ ကျွန်တော့်ချစ်သူကို တခြားလူယူသွားစဉ်က တစ်ကြိမ်၊ အခုလည်း စီးပွားတွေပျက်၊ အိမ်ပါပေါင်ရချိန်

မှာ တစ်ခါ လောကဓံက ဒေးဗစ်ဗက်ခမ်းကစ်နှင့် ကျွန်တော့်ကို ကန်ခဲ့၏ ။ ထိုလောကဓံကပဲ လက်ဖက်ရည်ဖိုးပင် မရှိသော ကျွန်တော့်ကို လက်ဖက်ရည်တိုက်ရင်း စကားတွေပြောခဲ့၏။ “ဘုရားရှင်တောင်မှ တစ်ကြိမ်မှာ မုယောစပါးတောင် စားခဲ့ရသေးတာ၊ မင်းက ဘာကောင်မို့လဲ” ဟု လောကဓံက ပြော၏။ နောက်ပိုင်း လောကဓံနှင့် ပြန်တွေ့ချိန်မှာ တော့ လောကဓံလည်း ခြေထောက်တစ်ဖက်ပြတ်ပြီး ချိုင်းထောက်ကြီးနှင့် ဖြစ်နေခဲ့သည် ။ ထိုအချိန် ကျွန်တော့်မှာ လောကဓံကိုတိုက်ဖို့ လက်ဖက်ရည်ဖိုးရှိသော အချိန်။ လောကဓံကို ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်တိုက်ပြီး စကားတွေပြော ဖြစ်ခဲ့သည် ။ “လောကဓံလည်း လောကဓံနဲ့ ပဲကွ။ အခုတော့ ခြေထောက်တစ်ဖက်ပါ ဖြတ်လိုက်ရတယ်” ဟု လောကဓံက ဆိုပါသည် ။ တော်တော်ကြာကြာ စကားပြောကြအပြီးမှာ လောကဓံက ကျွန်တော့်အား နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခွာသွားပါသည် ။ ထိုအခါမှ ပဲ လောကဓံကို ကျွန်တော်မေးရန် ကျန်ခဲ့သော စကားတစ်ခွန်းကို ကျွန်တော် သတိရသွားသည် ။ ထိုစကားက လောကဓံဖြတ်ပစ်ခဲ့ရသော ခြေထောက်ဟာ ကျွန်တော့်ကို ကန်ခဲ့သော ခြေထောက်လား၊ အခြားခြေထောက်လား ဆိုသော မေးခွန်းပင် ဖြစ်ပါသည် ။

ကျွန်တော့်ဝတ္ထုအဘော်က ထိုမျှပင်ဖြစ်သည် ။ ထိုဝတ္ထုကို ခပ်လောင်လောင် ရေးထားပေမယ့် ဆရာနှင့်ဆရာမက ဒီကောင် အဆင်မပြေဘူးနဲ့ တူတယ် ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို လှမ်းခေါ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။ လှမ်းခေါ်တာကလည်း အလုပ်ခန့်စာပါပို့၊ လေယာဉ်ကွင်းအထိ လာကြို့၊ နေဖို့ အိမ်ပါ စီစဉ်ပေးပြီး ဖြစ်သည် ။ အခုတော့လည်း ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကြောင့် စင်ကာပူသို့ ဦးတည်နေသော Silk Air လေယာဉ်ပေါ်မှာ ကျွန်တော် ရောက်နေခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

မကြာမီလေယာဉ်လည်း စင်ကာပူလေဆိပ်ဖြစ်ရာ ချန်ဂီ(Changi) လေဆိပ်ကို ရောက်ခဲ့၏။ (နောက်ပိုင်း East Coast ပင်လယ်ကမ်းခြေမှ စောင့်ကြည့်သည့်အခါ ဂျန်ဂီလေဆိပ်ဟာ ငါးမိနစ်တစ်စင်း လေယာဉ် ဆင်း လေယာဉ်တက်သည် ကို အံ့ဩဖွယ် တွေ့မြင်ခဲ့ရပါသည် ။) ဆရာ နှင့် ဆရာမက အသင့်ပင် လေဆိပ်မှာ လာကြို၏။ အင်မီဂရေးရှင်းကို ဖြတ်ရသည့်အခါ ဆရာမှာ ထားသလို အလုပ်ခန့်စာကို ကျွန်တော် ထုတ်ပြ လိုက်၏။ အင်မီဂရေးရှင်းအရာရှိက ပြုံးပြရင်း ကျွန်တော့် ပျံပို့မှာ တံ ဆိပ်တုံးထုပေးလိုက်၏။ လေဆိပ်ကနေ တက္ကစီဌာနပြီး ကျွန်တော်နေရ မည့် ဟောင်ဂန်း (Houngang) ကို ဆရာနှင့် ဆရာမက လိုက်ပို့ပေး၏။ ချန်ဂီလေဆိပ်လမ်းတစ်လျှောက်မှာ ကုက္ကိုပင်တွေနှင့် အပွင့်တွေကြွ နေသည့် ပိတောက်ပင်တွေကို မြင်ရတော့၊ မိတ်ဆွေ ကိုသရဝဏ်(ပြည်) ရေးသည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ထဲက စင်ကာပူမှာ သစ်ပင်မရှိလို့ ဆိုသည့်အကြောင်းကို သတိရ လာပြီး ဒီတစ်ခါ သူနှင့်တွေ့လျှင် စင်ကာ ပူဟာ မြန်မာပြည်ထက်တောင် သစ်ပင်တွေပေါကြောင်း ပြောပြမည်ဟု ကျွန်တော် တွေးမိလိုက်သည် ။ (နောက်တော့ ထိုအကြောင်းကို သူ့အားပြောပြီး ကျွန်တော်တို့ ရယ်ခဲ့ကြပါသည် ။)

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကြောင့် စင်ကာပူသို့ ရောက်ရသည် ဟု ပြောနိုင်သလို၊ ဆရာနှင့် ဆရာမတို့ ကျေးဇူးကြောင့် စင်ကာပူသို့ ရောက် ရသည် ဟု လည်း ပြောနိုင်မည် ဖြစ်၏။ အရေးကြုံသည့်အခါ တပည့် သားမြေးအပေါ် အကူအညီပေးလိုသော ဆရာသမားတွေမရှိဘဲ၊ စင်ကာပူ ကို မည်သည့်အကြောင်းဖြင့် ကျွန်တော် ရောက်ရှိနိုင်ပါမည်နည်း။

အကြောင်းမညီညွတ်၍ ဘောင်းဘီဝတ်ရခြင်း

ထိုစကားရဲ့ မူရင်းအစဟာ ဘယ်ကလာမှန်း၊ ကျွန်တော် မသိပါ။ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး အကြောင်းအရာစုံသိတတ်သော ဆရာကြီး ဦးဌေးမောင်ကို မေးမယ်ဆိုပြီးမှ မမေးဖြစ်ပြန်ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယခုအခါမှာတော့ ထိုစကားဟာ ကျွန်တော်နှင့် အကိုက်ညီဆုံး စကား ဖြစ်နေခဲ့ပါပြီ။ တကယ်တမ်းမှာ ကျွန်တော်က ပုဆိုးကိုသာ ခုံမင်သူဖြစ်သည် ။ ပုဆိုးလေးနှင့် အောက်ခံဘောင်းဘီမပါဘဲ နေရတဲ့ အရသာဟာ လေတဖြူးဖြူးမို့ အလွန်နှစ်သက်ဖို့ ကောင်းပေမယ့် စင်ကာပူရောက်ပြီးမှ ဘောင်းဘီနှင့် ကျွန်တော် နှစ်ပါးသွားရတော့သည် ။

ရောက်ရောက်ချင်း နောက်နေ့မှာ ကုမ္ပဏီကို အကြောင်းကြား သတင်းပို့၊ ကုမ္ပဏီက ထုတ်ပေးသည့်စာနှင့် ဆေးခန်းမှာ ဆေးစစ်၊ ဆေးစစ်ချက်ကို တစ်ပတ်စောင့်အပြီးမှာ အလုပ်သမားနေရာချထားရေးရုံး MOM ကို ပြေးရသည် ။ ဆေးစစ်နေစဉ်နှင့် MOM မှ ချပေးမည့် S.pass ကို စောင့်နေစဉ်အတွင်း လုပ်ငန်းခွင်ကို လက်တွေ့ကွင်းဆင်း လေ့လာသင်ယူရသည် ။ မြန်မာပြည်က ဆေးစစ်လာသည့်တိုင် ဟိုမှာ ဆေးကျပြီး အလုပ်မရမှာ ၊ MOM မှ S.pass reject လုပ်မှာ ကို စိတ်ပူပြီး စားလို့ အိပ်လို့ ပင်မပျော်ခဲ့ပြန်ပါ။ တကယ်လို့ ဆေးမအောင်ရင်ဖြစ်ဖြစ်၊ MOM မှ S.pass မချပေးလို့ ပြန်ရလျှင်ဖြစ်ဖြစ် ယူခဲ့သည့် အကြွေးငွေ သိန်းနှစ်ဆယ်ကျော်ကို ကျွန်တော် ဘယ်လို ပြန်ဆပ်နိုင်ပါမည်လဲ။ ထိုတစ်ပတ်ဟာ ကျွန်

တော့အတွက် ငရဲကို ရောက်နေသလို ခံစားရနေချိန်၊ မြန်မာပြည်မှာ လည်း နာဂစ်မုန်တိုင်းကြောင့် အိမ်တွေပြို၊ လူတွေသေ သစ်ပင်တွေလဲ ဟုကြားရသည့်အခါ အိမ်ကို ပူပင်စိတ်ကပါ ထပ်ဆင့်တိုးလို့ ခံစားလာရပြန်ပါသည်။ ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် S.pass ကျလာခဲ့ပါသည်။ ။ လကုန်ခါနီး ဆယ်ရက်အလိုဆိုတော့ လကုန်လျှင် ဘဏ်ထဲငွေဝင်ရန် ကျွန်တော်နေသောအိမ်မှ အိမ်ရှင်တွေက ဆောင်ရွက်ပေးကြသည်။ ။ ကျွန်တော့်အတွက် ငွေစိုက်ပြီး ဘဏ်စာရင်း ဖွင့်ပေးသည်။ ။ ဘဏ်စာရင်းဖွင့်ဖို့ သာ အရေးကြီးပြီး ဘဏ်ကတ်ထဲမှာ ငွေငါးဆယ်လောက်ချန်ကာ စိုက်ငွေတွေကို ပြန်ထုတ်ယူလို့ ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။

Houngang Avenue (10), Block 516 မှာ နေသော ကျွန်တော့်အိမ်ရှင်တွေဟာ သမီးလေးတစ်ယောက်၊ ကွန်ပျူတာနှင့် အလုပ်လုပ်နေသော တူလေးတစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ ။ အိမ်ရှင်အစ်ကို ကိုကျော်ရင်နှင့် ဇနီး ဒေါ်ခင်ဆွေဝင်းတို့ ဟာ မြန်မာပြည်မှာ တုန်းက ဘူမိဗေဒလေ့လာရင်းနှင့် ဓာတ်သတ္တုရှာဖွေရေးဌာန ဝန်ထမ်းတွေဟု ဆို၏။ ယခုတော့ စင်ကာပူမှာ PR (Permanent Resident) တွေဖြစ်နေကြပြီး၊ ကိုကျော်ရင်က ကျွန်တော်တို့ ရုံးမှာ ပင် အလုပ်လုပ်သည်။ ။ သမီးလေးဝဏ္ဏမာလာက ကျောင်းတက်၊ တူလေးမျိုးအောင်ချစ်က ထိုင်းမှ ပေးသည့် ဘီလ်ဂိတ်ကွန်ပျူတာ လက်မှတ်ရကာ လစာကောင်းနှင့် အလုပ်လုပ်နေသူ၊ ယခင် ကျွန်တော် မရောက်ခင်က လေးယောက်သာရှိပြီး ယခု ကျွန်တော်ရောက်လာတော့မှ အိမ်မှာ ငါးယောက်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ။ အိမ်လခ သုံးရာ၊ ထမင်းဖိုး တစ်ရာ၊ နေ့လယ်စာအပြင်မှာ စား၊ တနင်္ဂနွေ ပိတ်ရက်မှာ တော့ သုံးနပ်စလုံး အိမ်မှာ စားဖြင့် ထိုအိမ်လေးမှာ ခြောက်လခန့် ကျွန်တော်နေဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ။

စင်ကာပူရောက်စ ကျွန်တော့်ကို ရောက်ပြီးညနေမှာ ပဲ ကားနှင့်ရထားစီးလို့ ရသော MRT ကတ်တစ်ခု အစ်ကို ကျော်ရင်က လုပ်ပေး၏။ မနက်ဆို ငါးနာရီလောက် အိပ်ရာထ၊ ကော်ဖီနှင့် မုန့်ကိုစားပြီး Houngan g Mall နားက ဘတ်စ်ကားဂိတ်ကို ပြေးရသည် ။ ထိုဘတ်စ်ကားဂိတ်မှနေပြီး (၈၇) နံပါတ်ကားကိုစီးကာ စုရပ်ရှိရာ၊ Karki Bukit သို့ ပြေးရပြန်သည် ။ ဒီနေရာကို ခုနစ်ရာရီခွဲမှာ မန်နေဂျာရော၊ အလုပ်သမားရော ၊ အော်ပရေတာရော၊ စူပါဗိုက်စာတွေပါ အရောက်လာရပါသည် ။ သည်နေရာမှာ လိုအပ်သည့် ကိစ္စတွေပြော၊ လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းတွေမှာ ကာ၊ ကိုယ်ကျသည့်နေရာကို ကားတွေအသီးသီးနှင့် ထွက်ခွာရသည် ။ ကားခေါင်းမှာ နှစ်ယောက်သာဆုံသဖြင့် စီနီယာ စူပါဗိုက်စာတွေက ရှေ့ခန်းမှာ စီးပြီး၊ ဂျူနီယာ စူပါဗိုက်စာတွေက အလုပ်သမားတွေနှင့်အတူ ကားနောက်ဘက်မှာ အမိုးပက်လက်ဖြင့် စီးကြရသည် ။ (ယခုတော့ ပြောင်းလိုက်သော ဥပဒေအရ အလုပ်သမားပို့သည့်ကားတိုင်းမှာ အမိုးပါမှ သာ ကြိုပို့လုပ်၍ ရနိုင်မည် ဖြစ်၏)

ဘူမိဗေဒသဘောအရ ကျောက်နှင့်မြေအမျိုးအစားကို သိနိုင်သော်လည်း ၊ စင်ကာပူက ကျောက်ဖွဲ့စည်းပုံများကိုပြန်ပြီး လေ့လာရပြန်သည် ။ ပြီးတော့ အလုပ်သဘောသဘာဝ၊ အလုပ်သမားများကို ကိုင်တွယ်ပုံ၊ အလုပ်သမားတွေကလည်း ကိုယ့်ထက်စီနီယာကျသည် မို့ မကိုင်တတ်လျှင် ပညာပြခံရတတ်၏။ မြန်မာအားလုံးဟာ စူပါဗိုက်စာတွေဖြစ်ပြီး၊ အော်ပရေတာနှင့် အလုပ်သမားတွေက အိန္ဒိယနှင့် ဘင်္ဂလားတွေဖြစ်သည် ။ ခက်တာက အိန္ဒိယနှင့် ဘင်္ဂလားအများ စုဟာ အင်္ဂလိပ်စာသာ မရေးတတ်လျှင်ရှိမယ် အင်္ဂလိပ်စကားပြောက မြန်မာတွေထက် သာနေခြင်း ဖြစ်၏။ ဒါကြောင့်ပဲ မန်နေဂျာကအစ မြန်မာတွေကို အထင်သေးပြီး၊ အိန္ဒိယနှင့် ဘင်္ဂလားတွေကို မသိမသာ ပစားပေးထားတတ်ပြန်သည် ။ ဒါပေ

မဲ့ ကိုယ့်ဘက်ကလည်း မှန်ဖို့ တော့လိုသည်။ ကိုယ်ကမှားပြီး အလုပ်သမားနှင့် အော်ပရေတာက မှန်နေပြီဆိုလျှင်တော့ ကိုယ့်ဘက်က ရှက်စရာ ဖြစ်သည်။ ဒါကလည်း ဖြစ်ဖို့ တော့ နည်းပါသည်။

များ သောအားဖြင့် ပြဿနာတက်တာ၊ အလုပ်သမားတွေရဲ့ ပညာပြမှုနှင့် ပြီးစလွယ်လုပ်မှုပဲဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ စောစောကပြောသလို အော်ပရေးရှင်း မန်နေဂျာတွေက၊ အလုပ်သမားတွေကို မသိမသာ ပစားပေးတာကော။ ကိုယ့်မြန်မာအချို့ကလည်း လစ်လျှင်လစ်သလို အလုပ်ပေါ် ပေါ့လျော့တာတွေကြောင့်ပါ။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ စိတ်ပျက်စရာတွေနှင့် ကြုံရခြင်း ဖြစ်သည်။ တချို့ဆိုအလုပ်က အစောကြီးပြန်သွားတာတို့၊ အလုပ်သမားတွေက ဆက်လုပ်နေပြီး၊ စူပါဗိုက်စာက မရှိတာတို့။

ဒီနေရာမှာ ယခင် မြန်မာ့အသံမှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ပြီး ယခု စင်ကာပူမှ အလုပ်လာလုပ်နေသူ ကိုအောင်ခိုင်ဆွေ အလုပ်ရှာခဲ့ပုံကို ပြေးမြင်မိ၏။ စင်ကာပူမှာ သူရောက်ချိန်ဟာ ယခုလို ကွန်ပျူတာတွေ အင်တာနက်တွေ ခေတ်မစားသေးတော့ စနေသတင်းစာက အလုပ်ခေါ်စာကိုသာ အားကိုးရပေသည်။ တစ်ရက်မှာ မနက်အစောကြီးထပြီး သတင်းစာက အလုပ်ခေါ်စာကို ကြည့်ဖို့ သတင်းစာတစ်စောင်ကို အပြေးအလွှားဝယ်သည်။ ထိုသတင်းစာမှာ ထူးခြားစွာပါလာတာက မြန်မာစူပါဗိုက်စာ အလိုရှိသည် ဆိုသော အလုပ်ခေါ်စာပဲ ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာကို သူမသိပေမယ့် တက္ကစီတစ်စီးငှားကာ ထိုနေရာကို ဝမ်းသာအားရ လိုက်ရှာခဲ့သည်။ ထိုနေရာရောက်တော့ ဘာအဆောက်အဦမှ မရှိဘဲ ကွင်းပြင်ကြီးမှာ ကွန်တိန်နာတစ်လုံးပဲ တွေ့ရသည်။ ထိုနေရာဟာ ကားအသွားအလာနည်းသည့်အတွက် ကားသမားက “ဒါပဲရှိတယ်ဗျ ခင်ဗျား သွားကြည့်ပါလား၊ ကျုပ်စောင့်နေပေးမယ်” ဟု ဆိုသည်။

သူလည်း ကွန်တိန်နာဆီ သွားကြည့်ရာ၊ စားပွဲနှင့် ခုံတစ်လုံးမှာ ထိုင်နေသည့် တရုတ်ကြီးက “ဘာကိစ္စလဲ” ဟု သူ့ကို မေးသည်။ သူကလည်း သတင်းစာကြော်ငြာလေးကို ပြပြီး၊ ဒီကြော်ငြာကြောင့် လာခဲ့ကြောင်း ပြောပြရသည်။ ဒီမှာ တင်ပဲ တရုတ်ကြီးက “ငါတောင်ကြော်ငြာကို မတွေ့ရသေးဘူး၊ အေး ငါလိပ်စာတစ်ခု ပေးလိုက်မယ်၊ ငါ့သမီးဆီကိုသွား၊ မင်းပတ်စ်ပို့ ပေးလိုက် သူ အလုပ်အတွက် စီစဉ်ပေးလိမ့်မယ်” ဟု ဆိုသည်။ သူလည်း မယုံရဲ ယုံရဲနှင့် သူ့သမီးကို သွားတွေ့ခဲ့ရာ၊ နောက်ဆုံး အလုပ်ရခဲ့ပါသည်။

သူ အလုပ်စဆင်းတော့ အလုပ်ရှင်က “သွား မင်းသူ့နောက်လိုက်သွား ဦးထုပ်တွေ၊ ဖိနပ်တွေ သူ စီစဉ်ပေးလိမ့်မယ်” ဟု ဆိုသဖြင့် တရုတ်တစ်ယောက်နောက်ကို သူလိုက်သွားရသည်။ ထိုတရုတ်က စကားနည်းသဖြင့်၊ သူကပဲ စတင်စကားပြောခဲ့ရာ၊ ထိုလူဟာ မြန်မာဖြစ်ကြောင်း သူသိသွားခဲ့တော့သည်။ ကိုအောင်ခိုင်ဆွေကတော့ ထိုလူဟာ သူ့ကျေးဇူးရှင်ဟု ဆို၏။ ထိုလူတွေ အလုပ်အပေါ် တာဝန်ကျသဖြင့်သာ၊ အလုပ်ရှင်က မြန်မာစူပါဗိုက်စာသက်သက်ကို အလုပ်ခေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့်ပဲ မြန်မာတွေဟာ သူများ နိုင်ငံမှာ အလုပ်သွားလုပ်သည့်အခါ၊ လုပ်ငန်း ကျွမ်းကျင်ဖို့ ကော အလုပ်အပေါ် တာဝန်ကျဖို့ ကော လိုသည် ဟု သူကဆိုပါသည်။ နောက်တော့မှ စင်ကာပူဟာ တော်ရုံနှင့် အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို အလုပ်ထုတ်ပစ်တာမရှိကြောင်း သိလာရသည်။ ဒါကို အခွင့်အရေးယူပြီး တချို့မြန်မာတွေဟာ အတော့်ကို ပစ်စလက်ခတ်နိုင်ကြ၏။ ရှေ့ကလူတွေ ကောင်းခဲ့လို့ ငါတို့ အလုပ်လုပ်နိုင်တာ၊ ငါတို့ ကောင်းမှ နောင်လူတွေ အလုပ်လုပ်နိုင်မှာ ဆိုသည့် စိတ်ထားမရှိဘဲ၊ ကိုယ့်လူမျိုး၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို မြောင်းထဲရောက်အောင် လုပ်နေသည့် နောက်ပေါက်လူငယ်များ စွာကို တွေ့နေရ၏။ ကျွ

နံတော်တို့ ဟာ အကြောင်းမညီညွတ်လို့ ဘောင်းဘီဝတ် နေရသူပါ။ ကိုယ့်နိုင်ငံမှာ လုပ်ခဲ့သည့် စရိုက်ဆိုးတွေကို တခြားနိုင်ငံအထိ သယ်ဆောင်သွားပြီး၊ ကိုယ့်လူမျိုး ဂုဏ်သိက္ခာကို၊ ကိုယ်ဖျက်ဆီးမည်ဆိုလျှင်တော့ ဒါဟာ ကောင်းသည့်အလုပ် မဟုတ်ပါ။ ကုမ္ပဏီမှာ စူပါဗိုက်စာ တစ်ယောက်ရှိသည် ။ ထိုလူက သူခွင့်ယူလို့ သူဆိုက်ကို တခြားတစ်ယောက်သွားလုပ်ရလျှင် အလွန်စိတ်ညစ်ရသူဖြစ်သည် ။ Core box တွေမှာ စာမရေးခဲ့ ရုံမက spt ယူပြီးသား Soil တွေကိုပင် တစ်ခုလောက်ချန်ပြီး ဓာတ်ပုံ မရိုက်သွားသူဖြစ်သည် ။ သူ့ကို အရေးကြီးသဖြင့် ဖုန်းခေါ်လျှင်လည်း မရသည့်အဆုံး သူ့ကို ကုမ္ပဏီက ထုတ်ပစ်လိုက်ပါသည် ။

ကိုဝင်းကျိန်နှင့် စာရေးသူ

နာဇီဒီဇီနား မေ့ကန်နေသည့် ကိုတွေးအောင်တို့ မိသားစု

* * *

အလုပ်အစ၊ ဘီဒုတ်တောင်းပတ်က

Bedok Townpark ဟာ ချန်ဂီလေဆိပ်သွားရာ အဝေးပြေးလမ်းမကြီးဘေးမှာ ရှိပြီး၊ အရှေ့နှင့် အနောက် မိတာတစ်ထောင်ကျော် ရှည်မျောမျော ဥယျာဉ်တစ်ခု ဖြစ်၏။ အနောက်တောင်ဘက်မှာ ကုန်းမြင့်လေးတစ်ခုရှိပြီး လူနှင့် ကားသွားနိုင်သော ကွန်ကရစ်လမ်းများ လည်း ဥယျာဉ်ထဲမှာ ရှိပါသည်။ ။ ဥယျာဉ်ထဲမှာ ကွန်ကရစ်ထိုင်ခုံတွေ၊ ကလေးအားကစားကွင်းတွေ၊ လူကြီးများ ကာယလေ့ကျင့်ခန်းလုပ်နိုင်သည့် ပစ္စည်းကိရိယာတွေ တပ်ဆင်ထားသည်။ ။ ဥယျာဉ် အလယ်လောက်မှာ တော့ အမျိုးသမီး၊ အမျိုးသား၊ လူကြီးသူမများ အပေါ့အပါး သွားနိုင်သော အိမ်သာရှိသည်။ ။ (ငွေပေးရန် မလိုသော်လည်း အမြဲသန့်ရှင်းနေသော အိမ်သာဖြစ်သည်) ပြီးတော့လည်း အနီရောင်၊ ခရမ်းရောင်၊ အဖြူရောင်ပန်းတွေပွင့်နေသည့် အမျိုးအမည်မသိ အပင်တွေ၊ သရက်ပင်၊ အုန်းပင်၊ ကနဇိုးပင်၊ ပိန္နဲပင်နှင့် မိုးမခပင်တွေလည်း ရှိသည်။ ။

အလုပ်ဝင်လျှင်ဝင်ခြင်း ထို Bedok Townpark မှာ စလုပ်ခဲ့ရသည်။ ။ ထိုတုန်းက ထို Project ဟာ အစိုးပိုင် Project ဖြစ်ပြီး LTA (Land Transport Authority) က ကိုင်ထားသော Project ဖြစ်သည်။ ။ ထိုစီမံကိန်းသည် အဝါရောင်မြေအောက်ရထားလမ်း စီမံကိန်းအတွက် ကြိုတင်မြေစမ်းသော စီမံကိန်းဖြစ်သည်။ ။ စင်ကာပူမှာ Soil လုပ်ငန်းအနေဖြင့် Soil and Foundation, Ecom, Tritest, Soil Investigation စသ

ည် ဖြင့် ကုမ္ပဏီကြီးများ ရှိရာ ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီက SIL (Soil Investigation Pte., Ltd) ဖြစ်ပါသည်။ (ယခုတော့ Soil and Foundation ကုမ္ပဏီမှ ဖျက်သိမ်းပြီး Ecom က ခပ်ယဲ့ယဲ့ ဖြစ်၏။) နောက်ပိုင်း ကုမ္ပဏီကြီးများ ရှိသလို ကုမ္ပဏီငယ်များ လည်း မှီလိုပေါက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီမှာ ထိုစဉ်က မြေတူးသည့်စက် (Drilling Machine) အလုံး(၆၀) ကျော်ရှိပြီး YBM စက်အသေး (၅၀) ကျော်နှင့် Long Year စက်အကြီး (၅)လုံးရှိသည်။ ထိုစီမံကိန်းကို ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီလို အခြားသော ကုမ္ပဏီများ လည်း ရပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီက အများ ဆုံး ဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။ Bedok Townpark ထဲမှာ ပင် စက်(၁၀)လုံးနှင့် တူးနေရသည်။ အစိုးရ စီမံချက်မို့ စက်တစ်လုံး အလုပ်သမား သုံးယောက်၊ ဘူမိဗေဒပညာရှင် စူပါဗိုက်စာ တစ်ယောက်စီပေးရသည်။

* * *